

Bijlage VWO
2011

tijdvak 1

Nederlands

tevens oud programma

Nederlands

Tekstboekje

Pleidooi voor onzekerheid

- (1) Weinig is mooier dan een zoekende spreker, iemand die zonder meel in de mond, vol oprechte twijfel, zoekt naar de nuance en naar manieren om de eigen beweringen te falsifiëren. De Nederlandse taal en de gebaren van de ledematen lijken welhaast niet toe-reikend voor het leggen van alle denkbare nuance in een betoog. Bij sommige sprekers lopen de woorden achter bij de gedachten, zij bedenken halverwege een zin dat er nog een bijzin nodig is. Vaak komt dit voor bij mensen die weten dat ze niet overal pasklare antwoorden op hebben of hoeven te hebben. Wat ik me nu afvraag, is of de richting waarin het publieke debat zich in Nederland ontwikkelt de biotoop oplevert waarin mijn zoekende spreker het best gedijt.
- (2) De waardering van dat publieke debat is aan nogal wat erosie onderhevig. Nuanceren heeft aan populariteit verloren en wordt gezien als een teken van zwakte. Onder het mom van 'benoemen' en 'duidelijkheid' wordt de schijn van onzekerheid met zorg vermeden. De verering van de doener boven de denker viert hoogtij. Deelnemers aan het debat lijken minder dan voorheen geneigd tot openlijke zelfkritiek en zelfrelativering. Het lijkt er soms zelfs op dat de stelling van de Pruisische generaal Clausewitz "Oorlog is de voortzetting van politiek met andere middelen" omgedraaid wordt en dat de politiek – en in bredere zin het debat – wordt gezien als de voortzetting van de oorlog met andere middelen.
- (3) We zouden echter moeten erkennen dat het in het debat en in de politiek – anders dan in een oorlog – niet primair gaat om het behalen van een overwinning, maar vooral om het inzichtelijk maken en bediscussiëren van verschillende (morele) argumenten. Het uitgangspunt zou moeten zijn dat een debat ertoe dient om de kwaliteit van ons denken naar een hoger niveau te tillen. Dat lukt alleen als deelnemers zich niet vastleggen op in steen gebeitelde standpunten. Zij moeten kritisch kunnen kijken naar hun eigen redeneringen en die van anderen.
- (4) Toen enkele jaren geleden de aanval werd geopend op het cultuurrelativisme en het postmodernisme, raakte 'onzekerheid' pas goed in diskrediet. Onzekerheid, het zoeken naar nuance, het aftasten van de verschillende morele argumenten, moest het afleggen tegen 'duidelijkheid', 'rechtlijnigheid' en 'onwankelbare principes'. Een in het oog springende aanval op het cultuurrelativisme kwam van de Italiaanse premier Berlusconi, die zonder omhaal stelde dat de westerse cultuur superieur is aan de islamitische. Velen voelen zich ongemakkelijk bij dit soort uitspraken en velen haastten zich dan ook om er afstand van te nemen, maar bij anderen vielen ze juist in vruchtbare aarde. Immers, het mislukken van het integratiebeleid – 'het doodknuffelen van de allochtonen' – was aan dat cultuurrelativisme te wijten. Veel politici hebben een broertje dood aan onzekerheid en relativisme, zij gaan voor duidelijkheid en rechtlijnigheid, hoe ongenueanceerd ook.
- (5) Het ruwe debat dat daardoor ontstaat, heeft zijn eigen idioom, met termen als 'ieder weldenkend mens weet ...', 'natuurlijk', 'duidelijk' en 'helder'. Het doet denken aan wat er gebeurt in echtelijke ruzies. Naarmate het conflict verergert, vallen de woorden 'altijd' en 'nooit' steeds vaker

90 (“Jij doet nooit wat, ik moet altijd alles
doen!”).

95 **(6)** Intussen zijn politici en opinieleiders
bang geworden voor de burger die on-
geduldig is en in hun ogen zogenaamd
altijd gelijk heeft. Niet gehinderd door
de erkenning van een complexe en
100 weerbarstige werkelijkheid legt die
ongeduldige burger, vol vertrouwen in
het eigen gelijk, zijn verlanglijstje op
tafel. Deze ongeduldige burger – ook
bekend onder de naam ‘hard werkende
105 Nederlander’ – heeft voor velen de
intellectueel van het toneel verdrongen.
(7) Gegeven de impliciete ontkenning
van politici dat onzekerheid een voor-
110 waarde is voor een vruchtbaar debat, is
het niet verwonderlijk dat mensen zich
bedienen van dogma’s en quasi-
zekerheden. Gemak dient de mens en
waarom keer op keer een fijnzinnige
115 redenering opzetten als je het ook met
een vuistregel, principe, gedragscode
of gebod af kunt? Mensen verleren het
ook om met de onzekerheid die hoort
bij het maken van keuzes om te gaan
120 wanneer – zoals dat heet – ‘de moraal
wordt ondersteund door de markt’.
Waarom nog nadenken over een donor-
registratie als je korting krijgt op de
aanschaf van een nieuw paspoort – een
125 voorstel van PvdA’er Wouter Bos – als
je op het registratieformulier ‘ja’ aan-
kruist? De voorliefde voor gedrags-
codes en het aanvullen van morele
overwegingen met financiële prikkels
130 getuigt van een vrij pessimistisch mens-
beeld. Ik vraag me af waar dat eindigt.
Ik ben ervan overtuigd dat wanneer je
mensen de verantwoordelijkheid ont-
neemt om na te denken over hun eigen
gedrag, ze die verantwoordelijkheid
uiteindelijk zullen verleren.

135 **(8)** De kennelijke afkeer van het debat
en de anti-intellectualistische sfeer die
is gaan heersen, hangen ten dele
samen met de misvatting dat het
moreel-ethische debat per definitie
elitair is. Maar wanneer je een moreel

dilemma isoleert en het van alle kanten
belicht, dan is dat toch geen elitaire
140 aangelegenheid? Het debat is bij
uitstek het instrument om de eigen
ideeën en idealen aan te scherpen dan
wel bij te stellen. Juist in een politiek
145 landschap waarin de verschillende
partijen in het midden naar elkaar toe
lijken te kruipen en de uitersten zich
verder van elkaar verwijderen, is debat
gewenst. En in dat debat is onzekerheid
niet alleen gepast, maar ook geboden.

150 **(9)** Een andere belemmering voor een
goed debat is de wens van veel politici
om snel tot overeenstemming te komen.
Die zogenaamde ‘pacificatie’ komt van
oudsher voort uit de wens om winnaars
155 en verliezers in het debat te kunnen
verenigen. Angst voor polarisatie zit
een oprechte ideeënstrijd in de weg.
(10) Bij een goed debat is het ook van
belang realistisch te zijn over waar
160 twijfel en onzekerheid te verwachten
zijn. Vaak geldt: hoe groter de wil om te
overtuigen, hoe groter de stelligheid
waarmee de argumentatie wordt
gevoerd. Maar wat mag je verwachten
165 van bijvoorbeeld de pogingen van de
darwinist Richard Dawkins om
gelovigen te bekeren tot het atheïsme?
De stelligheid waarmee hij zijn lezers
wil overtuigen, laat geen onzekerheid
170 toe en biedt daardoor nauwelijks ruimte
voor een vruchtbare gedachtewisseling
tussen andersdenkenden. Zijn verhaal
is een preek voor eigen parochie.

175 **(11)** Het gebrek aan vertrouwen in
cultuur- en religiekritiek is een ander
obstakel. Het politieke midden en
sommige politieke partijen zijn nog
steeds bang hun vingers te branden
180 aan heikele kwesties zoals het recht op
geloofsafval en gaan daarom het debat
maar uit de weg. Daar komt bij dat in de
minst succesvolle debatten de islam als
geheel en als enkelvoudig wordt be-
185 sproken, terwijl er grote verschillen
bestaan tussen gematigde en funda-
mentalistische aanhangers van de

islam. Argumentaties die beginnen en eindigen met ‘omdat het in de Bijbel staat’ of ‘omdat het in de Koran staat’
190 bieden weinig stof voor een zinvolle uitwisseling van gedachten.
(12) In zijn boek ‘Moreel Esperanto’¹⁾ pleit Paul Cliteur voor het scheiden van moraal en religie. De politiek zou zich
195 moeten oriënteren op een moraal die mensen gemeenschappelijk hebben en niet op een moraal die mensen verdeeld houdt. Een religieuze moraal houdt mensen per definitie verdeeld.
200 Cliteur pleit daarom voor een ‘moreel Esperanto’, dat gespeend is van ieder religieus uitgangspunt. Zo’n moreel Esperanto zou succesvol kunnen zijn als de focus in het debat niet ligt op
205 een religie als gedeelde levensbeschouwing, maar op het naar voren brengen van die elementen die het individu dierbaar of minder dierbaar zijn. Een dergelijke poging komt in
210 wezen neer op het aangaan van het debat met gematigden onder de religieuzen. Fundamentalisme aan de kant van religies en aan de kant van de Verlichting zijn de extremen die het
215 debat frustreren en overbodig lijken te

maken. De politiek zou ervoor moeten waken dat deze twee extremen de toon en inhoud van het debat bepalen.
(13) Het is vooral de taak voor politici en opiniemakers om mensen mee te nemen in het moreel-ethische debat. Het zou ongewenst zijn om mensen met principes, vuistregels, gedragscodes en een rijtje normen en waarden het bos in te sturen. Principes – de uitkomst van een onzichtbare morele argumentatie – zijn er voor mensen van wie de hoop op eigen morele argumentatiekracht is opgegeven. Het in twijfel trekken van principes, het wellicht vermoeiende proces van telkens nieuwe afwegingen maken, is de belangrijkste voorwaarde voor een zinvol debat en voor de democratie.
235 (14) Niet iedereen zal of moet een zoekende spreker worden, maar mensen zijn niet gek. Ze zijn in beginsel prima in staat hun (morele) argumenten op een goede, genuanceerde manier voor het voetlicht te brengen. Stel hen dan echter wel in staat om dat te doen. Pas dan zal onzekerheid in een beter daglicht komen te staan en een nieuwe waardering krijgen.

*naar: Chris van der Meulen, winnaar van de Banning-essaypijs 2008
uit: Socialisme & Democratie, nummer 6, 2008*

noot 1 Esperanto is een kunsttaal, ontworpen om mensen uit verschillende culturen met elkaar te laten communiceren.

Geen nationale identiteit zonder historisch besef

(1) In 1878 werd vaderlandse geschiedenis een verplicht vak op de lagere school. Doel was te verhelderen hoe de Nederlandse staat zich in historisch opzicht ontwikkeld had. Daarnaast diende dit vak als middel voor het opwekken van vaderlandsliefde en het aankweken van een gevoel van nationale identiteit. In de toelichting bij de wet stond duidelijk wat moest worden geleerd en hoe dat onderwezen moest worden. De bloederige Tachtigjarige Oorlog, de kansrijke Gouden Eeuw en de Franse Tijd vol staatsgrepen werden gepresenteerd als belangrijke periodes uit onze 'vaderlandse geschiedenis'.

(2) Dat de mensen een historische identiteit in de negentiende en in de eerste helft van de twintigste eeuw van groot belang achtten, was niet alleen het gevolg van deze wet maar ook van de verzuiling. De katholieken, protestanten en socialisten bezagen het verleden vanuit een verschillend perspectief. In 1872 werd bijvoorbeeld een nationale herdenking van het innemen van Den Briel (1572) georganiseerd. Die innamen was het begin van de onafhankelijkheid van de Republiek, maar het katholieke volksdeel wenste vooral te herdenken dat de watergeuzen deze innamen indertijd hadden gevierd met het ter dood brengen van negentien katholieke geestelijken, de martelaren van Gorkum.

(3) Dergelijke verschillen in beleving van historische gebeurtenissen leidden niet tot relativisering van de geschiedenis. Integendeel: alle verschillende zuilen verklaarden indertijd hun plaats in de samenleving in termen van emancipatie en verwezen daarbij naar voor hen markante momenten uit de eigen geschiedenis. De verzuilde

burgers, of ze nu van katholieke, protestantse of socialistische huize waren, vonden – terugkijkend op het verleden – ieder hun eigen identiteit.

(4) Met de ontzuiling en de secularisatie vanaf de jaren zestig in de twintigste eeuw is deze identiteit op basis van een eigen geschiedenis weggevallen. Soms ging dat met opluchting gepaard.

Binnen de zuilen bestond indertijd heel weinig geduld met afwijkende opvattingen, de emancipatie bleek in een aantal opzichten slechts schijn en de interne groepsdwang bleek vooral een zeer onaangename herinnering, die liefst werd verdrongen. Bovendien, wie had er, op de drempel van een totaal nieuwe samenleving, nog behoefte aan inzicht in het verleden? De rugzakken met het belaste, verzuilde verleden werden dan ook snel afgeworpen.

(5) Met dit alles viel de bodem onder het vaderlandse geschiedenisonderwijs weg. Het werden de jaren waarin geschiedenis door maatschappijleer werd vervangen. De vaderlandse geschiedenis legde het af tegen een breed gedragen kosmopolitisme. Met het historisch besef ging het vervolgens snel bergafwaarts. Van zoiets als een gemeenschappelijke identiteit was nauwelijks nog sprake.

(6) Inmiddels is het tij gekeerd en staat de vaderlandse geschiedenis weer volop in de belangstelling en daarmee het historisch besef. Enerzijds heeft dat te maken met het feit dat de idealen van de jaren zestig zijn verouderd, anderzijds spelen internationale ontwikkelingen een rol. Zo bleek het einde van de Koude Oorlog met de val van de Berlijnse muur niet het begin te zijn van een totaal nieuwe wereld, maar herhaalde de bloedige geschiedenis zich

eerst op de Balkan en daarna verkilde
90 de verstandhouding tussen het westen
en Rusland wederom. Zelfs de
geschiedenis in het Midden-Oosten
bleek te zijn doorgegaan langs oude
patronen. Ook leek het proces van
95 Europese integratie sluipenderwijs te
leiden tot een verlies van nationale
zelfstandigheid. Belangrijker wellicht
nog was het gegeven dat de migranten
uit de jaren zestig – en hun kinderen –
100 niet voldoende integreerden in de
samenleving, maar een parallelle
samenleving opbouwden.

(7) Dit alles heeft geleid tot een nieuwe
zoektocht naar identiteit en een her-
105 bezinning op het nationale verleden.
Niet langer hield alleen een handjevol
historici zich bezig met de vraag naar
de Nederlandse identiteit, maar de
gehele samenleving stortte zich op dit
110 vraagstuk. Ook de overheid kon niet
achterblijven. Vanuit Den Haag werd
verordonneerd dat het geschiedenis-
onderwijs versterking behoeft en men
stelde een geschiedenis canon verplicht.
115 Daarnaast klonk het startschot voor een
Nationaal Historisch Museum en veel
erfgoed wordt niet langer verkwanseld,
maar juist veiliggesteld.

(8) Ook hier herhaalt zich in zekere zin
120 de geschiedenis. Want net als in de
jaren zestig, toen men het belang van
het vak vaderlandse geschiedenis niet
langer inzag, dreigt men nu weer door
te slaan naar de andere kant: een
125 dwangmatig streven naar nationale
homogeniteit. Het onderwijs moet dit
alles verankeren: grote heldendaden uit
het verleden moeten een plekje krijgen
in een begrijpelijk historisch overzicht.
130 De pleitvoerders voor gedegen onder-
wijs in de vaderlandse geschiedenis
krijgen soms het verwijt dat het hier
gaat om een hernieuwd, bekrompen
nationalisme. Dit verwijt kan worden
135 gepareerd door te wijzen op het ont-
breken van basale historische kennis,
waarvan het, los van enig hoger doel,

van belang is dat elke burger daarover
beschikt. Zoals telkens weer uit onder-
140 zoek blijkt, zijn er tal van mensen die
denken dat Willem van Oranje tegen de
Romeinen in opstand kwam en dat de
Eerste Wereldoorlog in 1550 begon.

(9) De oorzaak van deze onwetendheid
145 lijkt snel gevonden: het falende onder-
wijs. Dat verklaart echter niet alles. In
landen die niet hebben gezocht onder
Nederlandse eigenaardigheden als
Mammoetwet, basisvorming en studie-
150 huis, is het net zo slecht gesteld met
het algemene historisch besef van de
bevolking. In Canada bijvoorbeeld
schatte zestien procent van de
bevolking het aantal Joodse slacht-
155 offers op minder dan een miljoen. In
Engeland beweerde bijna de helft van
de Engelsen nog nooit van Auschwitz te
hebben gehoord. In Griekenland dacht
een student aan de universiteit dat de
160 SS een van de grootste verzetsgroepen
was. In de Verenigde Staten waren er
studenten die dachten dat de
Russische Revolutie in 1970 had
plaatsgevonden, dat de eerste atoom-
165 bom in 1915 was gevallen en dat de
slaven in de Verenigde Staten in 1835
waren vrijgelaten, hoewel anderen
dachten dat dit in 1910 was gebeurd.
Ook waren er studenten die dachten
170 dat de Volksrepubliek China in 1790 tot
stand was gekomen, Israël in 1810 was
opgericht, Napoleon vóór de Franse
Revolutie aan het bewind was, maar
misschien ook pas in 1880, dat Darwin
175 een auteur was uit de achttiende eeuw
en dat vrouwen al in 1810 het kiesrecht
hadden verworven.

(10) Dit alles wijst erop dat de situatie
in Nederland niet uniek is. Verder blijkt
180 hieruit dat geschiedenis vooral een veel
lastiger vak blijkt te zijn dan doorgaans
wordt aangenomen, wat op zich weer
dwingt tot een diepgaande bezinning op
de didactiek ervan.

(11) Een laatste belangrijke oorzaak
185 van het gebrekkige historische besef

van de Nederlandse bevolking is dat
nogal wat burgers het gevoel hebben
dat geschiedenis in het gewone leven
190 er helemaal niet toe doet. Voor veel
leerlingen is geschiedenis een 'school-
vak', dat men na het verlaten van de
school kan 'deleten'. Dit gevoel wordt
versterkt door het vrijwel ontbreken van
195 een historische dimensie in het open-
bare debat. Aan het Binnenhof wordt
dagelijks slag geleverd over van alles
en nog wat, maar een historisch argu-
ment valt daar zelden te beluisteren.
200 Al was het maar, bijvoorbeeld, een
opmerking waaruit het besef blijkt dat
Nederland tijdens de koloniale periode
over verschillende uitheemse volkeren
de baas speelde of dat Nederlanders
205 ooit voor hun eigen vrijheid hebben
moeten vechten. Vanwege deze
geringe interesse kan het historisch
aanbod van de Nederlandse publieke

210 omroepen niet in de schaduw staan van
wat de BBC, Canvas of ZDF op dit
terrein bieden, al zijn er wel enkele
historische programma's zoals 'Andere
Tijden'. Belangstelling voor de ge-
schiedenis lijkt haast een kwestie van
215 persoonlijke smaak, een hobby voor
vitale senioren. En voor de elite lijkt
historische kennis eerder een distinctie-
middel: men kan er zo prettig mee laten
merken niet van de straat te zijn.
220 **(12)** Zolang dat het overheersende
beeld is, zolang de politieke belang-
stelling voor de geschiedenis beperkt
blijft tot het bestellen van een canon
voor het onderwijs en zolang burgers
225 onverschillig staan tegenover de eigen
historische achtergrond zal het
historisch besef van de bevolking niet
toenemen. En zonder historisch besef
zal er van een nationale identiteit geen
230 sprake zijn.

*naar: Jan Bank en Piet de Rooy
uit: NRC Handelsblad, 4 en 5 oktober 2008*

*Jan Bank is emeritus hoogleraar vaderlandse geschiedenis aan de Universiteit
Leiden. Piet de Rooy is hoogleraar Nederlandse geschiedenis aan de
Universiteit van Amsterdam.*

*De teksten die voor dit examen gebruikt zijn, zijn bewerkt om ze geschikt te
maken voor het examen. Dit is gebeurd met respect voor de opvattingen van de
auteur(s). Wie kennis wil nemen van de oorspronkelijke tekst(en), raadplege de
vermelde bronnen.*

*Het College voor Examens is verantwoordelijk voor vorm en inhoud van dit
examen.*